

Sygn. akt III A Pz 10/15

Wpł. 2015 -03- 18

598

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Kazimierz Josiak (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Pauter

SA Barbara Ciuraszkiewicz

po rozpoznaniu 20 stycznia 2015 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku [REDAKTOWANE]

przy udziale Komitetu Referendalnego [REDAKTOWANE] i komisarza wyborczego

w Opolu [REDAKTOWANE]

na skutek zażalenia [REDAKTOWANE]

od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 16 października 2014 r.,

sygn. akt I Ns 303/13

po s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu wniosku wniesionego w trybie art. 35 Ustawy z 15 września 2000 r. o referendum lokalnym (Dz.U.2013.706 j.t.) postanowieniem z 13 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Opolu nakazał uczestnikowi postępowania Komitetowi Referendalnemu [REDAKTOWANE] sprostowanie nieprawdziwej informacji oraz

przeproszenie [REDAKTOR] poprzez zamieszczenie oświadczenia określonej treści w gazecie [REDAKTOR] oraz na stronie internetowej [REDAKTOR]. W pozostałym zakresie wniosek [REDAKTOR] sąd I instancji oddalił oraz zasądził zwrot kosztów zastępstwa procesowego od strony przegrywającej sprawę.

W dniu 17 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Opolu zarządził publikację ww. oświadczenia zawartego w postanowieniu z 13 listopada 2013 r. na łamach [REDAKTOR] na koszt Komitetu Referendalnego [REDAKTOR].

W dniu 13 października 2014 r. pełnomocnik wnioskodawcy [REDAKTOR] wniósł o sprostowanie zarówno postanowienia z 13 listopada 2013 r. jak i zarządzenia z 17 września 2014 r. (opisanych wyżej) poprzez zamieszczenie w postanowieniu nowych treści i odpowiedniej zmianie zarządzenia.

Zaskarżonym postanowieniem z 16 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Opolu oddalił wniosek o sprostowanie, wskazując, że zgodnie z treścią art. 350 kpc sprostowaniu podlegają niedokładności, błędy pisarskie lub rachunkowe bądź inne oczywiste omyłki, natomiast brak jest możliwości korygowania orzeczeń sądowych w szerszym zakresie, jak domaga się [REDAKTOR].

Pełnomocnik [REDAKTOR] zaskarżył ww. postanowienie, zarzucając mu naruszenie art. 350 § 1 kpc przez przyjęcie, że wnioskodawca dążył do zmiany merytorycznej rozstrzygnięcia, a nie do sprostowania niedokładności w orzeczeniach z 13 listopada 2013 r. i z 17 września 2014 r. Wniósł o sprostowanie obu orzeczeń we wskazanej we wniosku formie.

W uzasadnieniu zarzutów pełnomocnik wskazał, że wnioskodawcy chodzi o sprostowanie poprzez zamieszczenie w treści oświadczenia o sprostowaniu nieprawdziwych informacji oraz w treści przeprosin miejsca, w którym ta nieprawdziwa informacja została zamieszczona. Ma on na myśli także sprostowanie przez oznaczenie wielkości i rodzaju czcionki, jaką mają być wydrukowane przeprosiny i oświadczenie o sprostowaniu nieprawdziwych informacji na łamach wskazanej gazety opolskiej oraz tła tej publikacji. Pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że niedokładność postanowienia sądu I instancji ujawniła się podczas realizacji tego posta-

nowienia, a mianowicie redaktor naczelny [REDAKTOR] odmówił publikacji sprostowania, argumentując, że treść oświadczenia zawiera ww. braki uniemożliwiające jego publikację. Pełnomocnik argumentował, że tak sformułowane sprostowanie postanowienia z 13 listopada 2013 r. w żaden sposób nie prowadziłyby do merytorycznej zmiany tego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy jest nieuzasadnione.

Art. 350 § 1 kpc przewiduje sprostowanie wyroku przez sąd z urzędu lub na wniosek strony. Sprostowanie to powinno nastąpić, jeżeli sąd stwierdzi konieczność dokonania poprawek. Komentowany przepis jedynie przykładowo wymienia niektóre oczywiste omyłki, a to: niedokładności (np. polegające na niewłaściwym oznaczeniu strony jako PKO SA zamiast Pekao S.A., ale nigdy na poprawieniu oznaczenia strony określonej w wyroku jako podmiot nieposiadający zdolności sądowej, np. Sklep w S - na X - właściciel Sklepu w S); błędy pisarskie (np. „powudztwo”) oraz rachunkowe. Jednak sprostowanie wyroku nie może prowadzić do zmiany rozstrzygnięcia (tak też SN w wyroku z 13 stycznia 2005 r., III CK 155/04, Lex Polonica nr 372507). Dlatego prawidłowo przyjął sąd I instancji, że wnioskodawca nie może domagać się zmiany treści sprostowania i przeprosin zarządzonych orzeczeniami z 13 listopada 2013 r. i z 17 września 2014 r. Sądu Okręgowego w Opolu, gdyż prowadziłyby to do zmiany mających być opublikowanymi informacji, poprzez umieszczeniu w treści sprostowania i przeprosin jeszcze jakiś dodatkowych informacji, których nie przewidział sąd nakazujący sprostowane nieprawdziwych informacji w trybie ustawy o referendum lokalnym. Na marginesie należy wskazać, że treść sprostowania nieprawdziwych informacji i przeprosin [REDAKTOR], które mają być zamieszczone na łamach prasy [REDAKTOR], została sformułowana przez niego samego we wniosku z 12 listopada 2013 r. Sąd nie ingerował w tak sformułowane żądanie wniosku.

Trzeba wskazać, że prawo prasowe i kodeks karny przewidują sankcje za niewywiązywanie się przez redaktorów naczelnych pism z nałożonego na nich obowiązku współpracy z instytucjami państwowymi i realizacji zadań o charakterze pu-

blicznym. Artykuł 35 ust. 1 Ustawy z 26 stycznia 1984 r. – Prawa prasowego (Dz.U.1984.5.24.) – stanowi, że redaktor naczelny dziennika jest obowiązany opublikować odpłatnie we wskazanym lub uzgodnionym terminie:

- 1) prawomocny wyrok sądu lub inne orzeczenie zawierające klauzulę o opublikowaniu,
- 2) ogłoszenie sądu lub innego organu państwowego.

Odmowę publikacji w prasie informacji określonych przez sąd przez redaktora naczelnego uznać należy za naruszenie art. 35, które mogłoby nawet skutkować odpowiedzialnością karną z art. 47 prawa prasowego lub art. 244 k.k. (za uchylenie się od opublikowania lub niewykonanie zarządzenia sądu o ogłoszeniu). Skoro zaś sąd nie wskazał określonej czcionki, jej rozmiaru, tła i konkretnej strony gazety, w której opublikowane mają być przeprosiny i sprostowanie nieprawdziwych informacji, oznacza to dowolną formę graficzną tego tekstu na którejkolwiek stronie wskazanej gazety [REDAKTOR].

Mając powyższe na uwadze, sąd apelacyjny oddalił zażalenie, jako niezasadne na podstawie art. 397 § 2 w zw. z art. 385 kpc.

R.S.

Zgodność niniejszego odpisu z oryginałem stwierdzam. –

Wrocław, dnia 06-03-2015

Z up. Kierownika Sekretariatu

Robert Purchalak
Protokolarz